

MERCURY

Mark Sydney Steel

„Mec, čo si o tom myslíš?“ halou sa ozvala otázka, na ktorej odpoveď každý netrpezlivo čakal.

„Úprimne?“ spýtal sa chlapec a sadol si lepšie do tureckého sedu, „myslím, že je to blbosť.“ Zasmial sa, všetky decká na javisku si hlasno povzdychli a pozreli na neho. Bola to odpoveď, ktorú od neho asi každý čakal. Chlapec sa zasmial a prehrabol si hnedé vlasy. „Prečo ste sa ma na to pýtali? Aj tak budete vedieť, ako reagujem na zmeny. Nemám ich rád a to snáď už o mne viete.“ Nadýchol sa. Na javisku nastalo ticho. „Všetko toto je blbosť! Tento celý svet, táto celá maškaráda! Je to smiešne a zároveň tak potupné!“ vstal, pomaly kričal. Všetci na neho pozerali, no nepovedali ani slovo. Vedeli, že ak by niečo povedali, naštvalo by ho to ešte viac a to nikto z nich nechcel. „Každý chce byť niekým iným, no nikto nechce zmenu!“ Otočil sa na bandu deciek sediacich na javisku a pozrel na každého jedného z nich. „Prečo tu ste? Čo tu robíte?“ položil im otázku, na ktorú sa len ťažko hľadala odpoveď. „Prečo je každý tak oslepený týmto svetom? Prečo nikto nevie oceniť to dobré, to správne?!“ kričal, rozbehol sa po javisku, chytajúc sa za hlavu, „prečo..“ padol na kolená, dýchal len zriedkavo. Chvíľu lapal po dychu, potom si pustil hlavu a pozrel do hľadiska, kde sedel učiteľ. „Prečo. to je otázka. Byť či nebyť? Žiť či radšej zomrieť?“ otázky, na ktoré má každý inú odpoveď zneli jedna radosť. Každý čakal na odpoveď, ktorá sa však nedostavila. Zasmial sa a pomaly prešiel ku deckám. „Všetci sme ako planéty, každý z nás je v inej polohe od Slnka.“ Pohľadom si premeriaval každého z nich. „A čo je teda slnko?“ spýtalo sa dievča, stávajúc zo zeme. Usmial sa na ňu a odpovedal: „Jednoduchá odpoveď. Tento svet.“ Šepol, chytil dievča za ruku a otočil sa čelom k hľadisku. „Čím je Slnko pre vás?“ spýtal sa, potom pohľad otočil znova na dievča. „Čím je slnko pre teba?“ Mlčala, odpoveď nevedela. „Nikto nevie, čím je pre neho slnko, až kým ho nenájde.“ Povedal hlasno tak, aby ho každý v hľadisku počul. Tak, aby nad tým každý začal uvažovať. Opony sa zatiahli, ozval sa tleskot. „Úžasné!“ zakričal učiteľ a popritom tleskal. Taktiež sa postavil a tak vyjadril úctu a obdiv jeho žiakom, ktorí na to predstavenie ťažko cvičili. Opony sa rozťahli, všetky decká, ktoré na to predstavenie cvičili sa poklonili.

„Myslím si, že to bude dnes večer pecka!“ povedala Nia a pozrela na Marka, ktorý pozeral do svojho mobilu. „Celkom sa bojím.“ priznal Mark, „ale prosím ťa, ja som lepšiu hru ešte nevidela a nehrala, bude to pecka!“ pretočila očami Emma a napravila si ofínu, ktorá jej padala do oči. „Tak fajn, vidíme sa na javisku. Ahojte!“ Emma sa rozlúčila a opustila skupinku idúcu po chodbe, šla na hodinu dejín anglickej literatúry, kde sa stretla so svojim priateľom Estelom.

„Prečo si nebol na skúške?“ spýtala sa ho v momente, čo si sadla na miesto.

„Sotva som stihol prísť na túto hodinu, prepáč.“ šepol a vytiahol z tašky zošit. „Ako bolo?“ spýtal sa.

„Bolo to úžasné, Mark vie naozaj výborne hrať.“ Usmiala sa hnedovláska na svojho priateľa, „ale, chýbal si mi.“

Blondiak sa milo usmial, „aj ty mne si chýbala, to predsa vieš.“ Než to dopovedal, zazvonilo na hodinu.

„Ste pripravení na predstavenie?“ spýtal sa Mark, pozerajúc do scenára.

„Mark, teraz sa už nič nenaučíš.“ Zasmiala sa Emma, upravujúc si vlasy. „Nieкто chýba.“ Zahlásila po chvíli.

„Už nie!“ zakričal chlapec v okuliaroch a v košeli, hádzuc si tašku s kostýmom na svoju stoličku. „Alexander, vždy neskoro, no stále lepšie, ako nič.“ povedala Emma uštipačne, Alex pretočil očami. „Tiež ťa rád vidím.“ Usmial sa na ňu a otvoril tašku, z ktorej vytiahol svoj kostým, ktorý sa skladal z košele, trak, motýlika, džín a v neposlednom rade z čiernych Vans topánok. Rýchlo sa obliekol, obul a vyrazil na javisko, ktoré mu bolo ako druhým domovom.

„Hra sa môže začať.“ Zahlásil a opony sa otvorili.